

1973 prehodilo že več kot 4000 planincev. Dnevnik je mogoče dobiti v Turističnem ali Planinskem društvu Škofja Loka, v Planinski založbi PZS in v PD Ljubljana Matica ob Miklošičevi cesti v Ljubljani. Dnevnik je naposled mogoče kupiti v kočah na Loški planinski poti, in sicer na Lubniku, Blegošu, Ratitovcu, Ermanovcu, Goropekah in v zavetišču na Jelencih pod Blegošem.

Loška planinska pot je speljana po lepih vrhovih škofjeloške in sosednjih občin, ki so dostopni v vseh letnih časih. V opisu poti so najpomembnejši podatki, s pomočjo katerih je brez težav mogoče najti posamezne cilje na tej poti, hkrati pa opozarjajo na značilnosti pokrajine in njene zgodovinske znamenitosti.

Ob tem velja opozoriti še na karto Loškega hribovja, na kateri so narisani prav vsi podatki, ki zanimajo pohodnika po tej poti (in po drugih predelih, ki jih predstavlja karta).

društvene novice

In memoriam: Zvonko Kupec

Za vedno smo se poslovili od enega največjih entuziastov-planincev PD Prebold - markacista Zvoneta. Pred 20 leti je bil Zvone med ustanovitelji PD Prebold in prvi markacist društva.

Srce in volja mu nista dala miru, da se ne bi iz tedna v teden srečeval s planinsko markacijo in gobami, ki so bile njegova velika ljubezen. Malo je ljudi v Savinjski dolini, ki Zvoneta ne bi poznali, tudi kot zelo dobrega avtoelektričarja iz Latkove vasi - Hrastja.

Bil je zelo skromen človek in je najraje zahajal v gore, kjer se je srečeval s svojimi prijatelji planinci in gobarji.

Sodeloval je na velikih delovnih akcijah pri izgradnji planinskih koč Loke pod Raduho, Doma pod Reško planino, na Mrzlici, Koče pri Krnskem jezeru in še drugih.

Za svoje delo v planinstvu je Zvone prejel številna priznanja, ki so mu bila ob podelitvi v veliko veselje in zadovoljstvo.

Težko je verjeti, da smo se za vedno poslovili od človeka, ki je bil vedno in ob vsakem času pripravljen priskočiti na pomoč človeku v stiski.

Zvone, pogrešali te bomo planinci, vsi tvoji prijatelji, s katerimi si delil najlepše gorske dni v svojem življenju.

V spomin nate in na tvoje delo pa bomo po tebi

imenovali planinsko pot, ki vodi od pruha v Marija Reki do vrh Goljave.

A v

In memoriam dr. Marjanu Ogrizku

Od vrha se je odkrnil živi kamen in z vso hitrostjo zletel v globino. Po nebu se širi parajoč krik in glavo dvigne gams vodnik. Oživi mrtev grušč v rododendron rdeč, ko ga poškropi kri in se v encijan plav spremeni, ko kri pomodri. Čez dan, dva v višini plavata jastreba, reševalci pa z gore v vreči neso v dolino, kar je bilo nekdaj planinec.

In memoriam **dr. Marjanu Ogrizku**, 2. 9. 1910 - 22. (ali 23.) 7. 1971 - Sleme nad Mužici pod Kukovo špico - z zahvalo članom GRS, ki so njegove pozemske ostanke našli in prenesli v dolino, in z zahvalo njegovim planinskim tovarišem, ki so na mestu smrti postavili spominsko

Obležje.

Boris Ogrizek

80-letni jubilej Grete Virtič-Zegove

Letošnjega julija je dopolnila 80-letno življenjsko pot **Greta Virtičeva por. Zega** iz Kopra. Kot ljubiteljica gorskega sveta in narave se je že v mladosti vključila v planinske vrste v štajerski metropoli Mariboru. Po preselitvi leta 1955 v takrat razvijajoči se Koper je takoj sledila klicu koprskih planincev in se jim pridružila v planinskem udejstvovanju. V novo ustanovljenem planinskem društvu je delovalo manjše planinsko jedro, ki ga je vodil neutrudni planinski organizator **dr. Viktor Vovk**, navdahnjen z mnogimi odbornikov, med temi tudi **dr. Božidar Zega**, kasnejši življenjski sopotnik gospe Virtičeve. Takrat je društvo pričelo graditi Tumovo kočo na Slavniku in je potrebovalo zagnane odbornike-planince pri izvajanju društvenih akcij.

V to planinsko okolje v Koprju je prišla ga. Virtičeva, polna planinskih idealov in hotenj. Kot

finančni strokovnjak je bila dobrodošla in je takoj prevzela vodenje finančno-blagajniških poslov. To delo je opravljala več kot 20 let neprekinjeno, prizadevno in natančno. Sem je sodilo celotno finančno poslovanje pri gradnji Tumove kočice na Slavniku, ki ga je Zegova vodila tako skrbno kot za lastno domačijo. Sicer je na občnih zborih društva podala kar 23 blagajniških poročil zaporedoma. Suhoparne številke je znala popestriti s kancem humorja; tako so postale bolj prijetne, domače.

Zegova je delovala tudi na drugih področjih društvene dejavnosti: pobirala je članarino, sodelovala pri organizaciji planinskih plesov, vodila korespondenco društva in, skratka, poprijela za vsako delo, tudi v koči na Slavniku, kadar je bilo potrebno.

Srečna okoliščina je bila, da sta se v tistem času življenjsko povezali dve enako misleči osebi in goreča planinca: dr. Božidar Zega in Greta Vrtičeva. Združila sta moči v skupnem delu v korist planinstva. Pri tem je gospa Greta vedno stala ob strani in spodbujala svojega življenjskega sopotnika. Ker društvo takrat ni imelo svojih prostorov, je celotno poslovanje teklo v pisarni dr. Zege (tajniško delo) ali pa v njihovem stanovanju (zlasti finančno poslovanje in korespondenca).

Planinsko delovanje gospe Zegove je teklo ne le v matičnem društvu, temveč tudi pri akcijah primorskih zamejskih PD ter aktivnostih Planinske zveze Slovenije. Tedaj je bilo potrebno širiti planinsko miselnost tako v slovenski Istri, kjer dotlej ni bilo planinske tradicije, kot tudi pri naših zamejskih PD in društvih po Primorski. Zakonca Zega sta gojila stike z vsemi takratnimi pomembnimi planinskimi organizatorji v Sloveniji in v zamejstvu. Bila sta na številnih srečanjih in občnih zborih in vedno spodbujala planince k delovanju. Obiskala sta takratne vsejugoslovanske planinske zlete v republikah, kar se je štelo za domovinsko dolžnost.

Ta skromna, prijetna in resnicoljubna planinka, ki je vselej in povsod razvijala in plemenitila planinstvo kot izraz kulture, je vse to znala prenašati na mlajše rodove s pripovedovanjem in z zgledi, kar bo za vedno ostalo v srcih planinskih somišljenikov.

V svojem dolgoletnem planinskem udejstvovanju je obiskala vsa domača in mnoga tuja gorstva. Leta 1968 je prehodila Slovensko planinsko pot; njen znak ima številko 1021. Njena misel je enostavna in pristna: ljube in zanimive so mi vse gore, vsaka ima svoj čar, in sicer v vsakem letnem času.

Slovenska planinska organizacija se je spomnila te prizadevne in požrtvovalne članice in ji dodelila vse tri častne znake PZS. Leta 1972 je ob 60. rojstnem dnevu prejela spominsko plaketo PZS, leta 1980 pa visoko državno odlikovanje. Matično društvo, obalno planinsko

društvo Koper, jo je leta 1987 počastilo s priznanjem častnega društvenega člana.

Ob tem lepem življenjskem jubileju, draga gospa Zegova: pristrčna hvala za vse, kar ste opravili v dobro planinstva! Planinci slovenske Istre in širše Primorske ter zamejstva vam kličejo: Ostanite zdravi in še dolgo med nami

P I A N I N S K I

Karto Kocjančič

Trije pohodi

Na binško nedeljo je bil vsakoletni planinski pohod po obronkih Galicije s koncem na Gori. Zborna mesto je bilo pri šoli v Veliki Pirešici. Kolona je krenila na Gorco po asfaltni cesti do zidanice **Krušnjakovega Vanča**. Gorca je nad daleč vidnim pireškim kamnolomom in nad levim pobočjem potoka Pirešice, verjetno pa se je razvila iz zidanic ob vinogradih. Pobočje je posejano z vikendi in novogradnjami. Tu so pohodniki dobili čaj in harmonikar je raztegnil meh. Bil je dober razgled na severni del Posavskega hribovja.

Mimo Jakla in Grila, kjer se konča asfalt, smo hodili dalje pod Vrhi mimo Blažiča in nad Jeračem, kjer so pred kratkim pokopali mater, ki smo jo ob prvem prihodu obiskali. Začudo raste ob zidu lep grm fig, ki so bile že kar debele. Prečkali smo cesto pri Matkovi kapeli iz leta 1934 in se vzpeli do domačije, kjer smo drugič dobili čaj. Od tu smo se s kolono prvič povzpeli na Dobnik (598 m), vzhodni sosed pa je Aleksandrov vrh (605 m). Spustili smo se po slemenu, kjer je s posekanega dela lep pogled na Dobrno, Paski Kozjak in Stenico. Mimo Strgarja kot najsevernejše točke poti smo šli do Štokovnika in na sedlo (410 m) do Krjanška, dalje mimo Lepača (kmečki turizem), na prevalu pa mimo Jelena in Cesarja na Goro k planinskemu domu. Bilo je okoli 130 pohodnikov. V zvonik cerkve sv. Kunigunde so 12. julija potegnili zvonove, ki so bili sedaj posojeni.

V soboto, 20. junija, je bil nočni pohod na Brezovec k prvi točki Savinjske poti in lovski koči. Organiziralo in izvedlo ga je PD »Dobrovlje« iz Braslovč. Kolona je krenila čez gozd Boštunovec v Podvrh in se vzpela do Hlasteja po označeni poti, dalje na vrh po pravkar nadelani ilovnati vlaki in dalje po stari stezi mimo Juga do lovske kočice. Bilo je 41 udeležencev in na vrhu je vsak dobil jajce in čaj ter posebno izkaznico pohoda. Pohod je vodil PLV **Franci Kumer**. Za povratek je svetil zadnji krajec.

V petek, 26. junija 1992, dan po obletnici naše samostojnosti, je bil 5. nočni pohod na Goro Oljko, tokrat iz Polzele, in sicer po prihodu zadnjega vlaka iz Celja. Pohodnike sta vodila